

[Erik Kragh.]

raskende storangreb, men naturligvis ikke mod lokale overraskelsesangreb. Man kan ikke udelukke, at det storpolitiske klima nu vil tillade, at man kan nå til enighed om et sådant arrangement, og herved vil man være nået et skridt videre, et skridt af de mange skridt, vi efterhånden gerne skulle nå for efterhånden at få pillet spændingen i stykker og få en virkelig afspænding i gang. Men et sådant system af kontrolposter vil naturligvis ikke kunne accepteres af nogen af parterne, for så vidt angår de strategiske kernevåbenstyrker. Her er hemmelighederne så store, at det på forhånd kan anses for udelukket.

Konklusionen af prøvestoptraktaten synes at være, at den kan være den første begyndelse til et mindre spændt forhold mellem vest og øst. Den løser imidlertid ikke noget storpolitisk problem. Det delte Tyskland og Berlin er stadig en kendsgerning. Ingen ved noget om, hvad Sovjetunionens politik vil være om et år; vi har været udsat for så mange svingninger i de senere år, at vi har lov at være reserverede. Ej heller ved vi, hvem der engang vil efterfølge Khrustjev, og hvilken politik der til den tid vil blive ført.

At man fra vestlig side skal søge alle forhandlingsmuligheder udnyttet, er så selvfølgelig, at man næppe behøver at nævne det; men en afgørende forudsætning for forhandlingerne er, at vi i Vesteuropa opretholder og udbygger den militære styrke, der er en afgørende forudsætning for russisk villighed til at forhandle. I samme grad som vest ville svække sig militært, ville den anden parts interesse for forhandling mindskes, den relative stabilitet, der er opnået, ville svinde, og krigsfaren ville stige.

Må jeg til slut sige, at det er en selvfølgelig, at det konservative folkeparti vil yde den højtærede udenrigsminister al mulig støtte ved forslaget gang gennem tinget.

Helge Larsen: Danmarks regering undertegnede traktaten om stop for kernevåbenforsøg, umiddelbart efter at de oprindelige tre signatarmagter havde gjort det, og dertil havde den høje regering mit partis fulde tilslutning. Nu da traktaten foreligger

til ratifikation, er det mig derfor naturligt — og jeg gør det varmt og helhjertet — at anbefale traktaten til godkendelse.

Selve traktatens værdi ligger vel først og fremmest i to forhold: for det første betyder den, at der nu gøres en ende på forureningen af atmosfæren gennem radioaktiviteten — jeg håber, at de stater, der endnu ikke har undertegnet traktaten, og her tænker jeg naturligvis først og fremmest på Frankrig, snart må kunne bestemme sig til at gøre det — og for det andet er traktaten et led i og et bidrag til en forbedring af forholdet mellem øst og vest, et af tegnene på det tøjbrud i det øst-vestlige forhold, som har været ønsket så længe.

Denne forbedring af det storpolitiske klima er en frugt af gensidig imødekommethed fra øst og vest. Men det falder mig naturligt, når vi just i dag behandler dette forslag til ratifikation, at fremhæve den indsats, som her er gjort af præsident Kennedy. Vi skal nu ikke mere nyde godt af hans inspirerende politiske indsats; så meget mere bør vi bidrage, hvad vi kan, enten det nu er lidt eller meget, til at videreføre, hvad han var med til at sætte i gang.

Aksel Larsen: Mit parti kan tiltræde det foreliggende forslag om ratifikation af denne traktat, den såkaldte Moskvaaf tale. Vi godkender naturligvis fuldt ud, at regeringen så hurtigt, som det overhovedet var gør ligt, lod traktaten undertegne af Danmarks repræsentanter. Regeringen kunne være sikker på, at folkettinget — jeg formoder enstemmigt — ville godkende denne på forhånd givne underskrift.

Som det høje ting ved, har jeg altid været af den opfattelse, at der naturligvis var mange internationale spørgsmål, der var meget afgørende med hensyn til menneskehedens fremtid og menneskehedens eksistens, men at det første og vigtigste, det måtte dreje sig om, var at få standset prøvesprængningerne med kernevåben. Jeg har gentagne gange i diskussioner her i tinget gjort det klart, at efter min opfattelse er krig i sig selv noget forfærdeligt, atomvåben er frygtelige, og en atomvåbenkrig vil være altødelæggende for menneskeheden overhovedet. Men forsøg med kernevåben, der spreder radioaktive stoffer og dermed forgifter atmosfæren og udsætter ikke alene den nu-